

Audycja Nr 111, temat: „Pierwszy Chrześcijański Męczennik i Dramatyczne Nawrócenie”, sobota 27 listopada 2010.

W programie religijnym W CZORAJ DZIŚ I NA WIEKI, witają naszych słuchaczy Tadeusz Żurek, Ireneusz Kołacz i Przemysław Merski. Naszym tematem jest śmierć męczeńska Szczepana i okoliczności nawrócenia Pawła, opisane w Księdze Dziejów Apostolskich w Rozdziałach od piątego do dziewiątego. Większość tych, którzy dołączali do Pierwotnego Kościoła pochodziła z klas pracujących. Inni, włączając Faryzeuszy i niewielu świątynnych kapłanów, tworzyli prostą idealistyczną kongregację, ożywianą przez równomierny napływ nowych wierzących. Niektórzy z braci, jak siebie nazywali, pracowali w swoich starych zawodach albo kolekcjonowali dobroczynne datki. Reszta wygłaszała kazania wszystkim, którzy chcieli słuchać, przemawiali do małych grup na dziedzińcach świątyni albo na ulicach miasta.

Kierując się przykładem Pana Jezusa, każdego Sabatu oni nauczali w Jerozolimie tylko w tej synagodze, która im na to zezwoliła, podobnie jak Pan Jezus to czynił. W przeciągu dwóch lat liczba wierzących wzrosła do kilkunastu tysięcy. Jak czytamy: „A przez ręce apostołów działo się wśród ludu wiele znaków i cudów. I zgromadzali się wszyscy jednomyślnie w przysionku Salomonowym, Z postronnych jednak nikt nie ośmielał się do nich przyłączać; ale lud miał ich w wielkim poważaniu. Przybywało też coraz więcej wierzących w Pana, mnóstwo mężczyzn i kobiet”. Dz. Ap. 5:12-14 Słowa i czyny Pana Jezusa znowu stały się popularnym tematem rozmów. Nowo nawróceni opowiadali innym o apostołach i uczniach, a ci, którzy rzeczywiście widzieli Pana Jezusa dzielili się swymi wspomnieniami z żądnymi słuchaczami. Tak zaczęła się ustna tradycja później razem zebrana i spisana w Ewangeliach. Zestawy wydarzeń i wypowiedzi były uczone na pamięć i podawane dalej. Wynikiem tego nie była to historia czy biografia oparta na powszechnie przyjętych zasadach, ale podobnie jak ustne przekazy z wieku Patriarchów, były to opowiadania, które kładły nacisk raczej na duchowe znaczenie aniżeli literalne szczegóły.

Coraz więcej nowo nawróconych rekrutowało się z pośród– Hellenistycznych Żydów, albo Żydów mówiących po Grecku, którzy powrócili ze wszystkich części Cesarstwa Rzymskiego by osiedlić się w Świętym Mieście. Wielu z nich przybywało w pielgrzymkach, następnie decydowali się by pozostać na stałe. Podobnie jak wszędzie owi emigranci, mieszkali w oddzielnych wspólnotach, mówili po grecku, i używali grecką wersję Starego Testamentu „Septuagintę”. Żydzi Hellenistyczni byli wierni swojej religii, ale w świecie poza Palestyną – Egipt, Mniejsza Azja, Europa – oni od dawna byli narażeni na wpływ Greckiej kultury, dlatego łatwiej im było obcować z poganami i byli bardziej wrażliwi na nową ideologię, aniżeli ich współbracia w Jerozolimie. Większość z nich, przed przybyciem do Jerozolimy mieszkała w dużych miastach Cesarstwa Rzymskiego takich jak Aleksandria, Ateny, Cyrena i Antiochia Syryjska. We wspólnotach żydowskich, zwykle prowadzili interesy ze swoimi pogańskimi sąsiadami. Dlatego być może byli znacznie mniej konserwatywni od Żydów mieszkających w Judei i mówiących po aramejsku, których nazywali „Hebrajczykami.”

Gdy Żydzi Helleniści zaczęli skarżyć się, że ich rodziny były zaniedbywane przy codziennym rozdzielaniu żywności, wówczas apostołowie zwołali braci i rzekli: „Nie jest rzeczą słuszną, żebyśmy zaniedbali słowo Boże, a usługiwali przy stołach. Upatrzcie tedy, bracia, spośród siebie siedmiu mężów, cieszących się zaufaniem,

pełnych Ducha Świętego i mądrości, a ustanowimy ich, aby się zajęli tą sprawą” Dz. Apostolskie 6:2-5 Wybrano siedem mężów, którzy wszyscy byli Hellenistami, do zarządzania finansami i pomocą społeczną wśród swoich ludzi. Tymi pierwszymi Chrześcijańskimi diakonami byli Szczepan, Filip, i Prochor, Nikanor, Tymon, Parmen i Mikołaj. Dz. Ap. 6:2-5

Jednak po niedługim czasie, wybrani diakonowie też zaczęli głosić Ewangelię. Z tych siedmiu, najbardziej odważnym w głoszeniu był Szczepan. Członkowie Synagogi Libertynów w Jeruzalemie, u których często przemawiał i Żydzi mówiący po grecku z Cyreny, Cylicji i Azji, stopniowo zaczęli okazywać swoje rozdrażnienie na Szczepana za to, iż twierdził, że Jezus, który był ukrzyżowany, zmartwychwstał. W jeden Sabat jego słowa tak roznieciły ich gniew, że powstawszy, porwali go i przywiedli przed Radę Najwyższą, „I stawili fałszywych świadków, którzy rzekli: Ten człowiek nie przestaje mówić słów bluźnierczych przeciwko temu świętemu miejscu i zakonowi. Albowiemśmy go słyszeli mówiącego: „Iż ten Jezus Nazareński zburzy to miejsce i odmieni ustawy, które nam podał Mojżesz.”

Szczepan odważnie przemówił do Sanhedrynu, wykazując, że Pan Bóg nigdy nie ograniczył siebie do Świątyni albo nawet do ziemi Izraelskiej. On okazał swoją dobroć dla Patriarchów w Mezopotamii czy dla będących w niewoli Egipskiej i na Górze Synaj. Salomon wybudował świątynię dla Pana Boga, ale Szczepan podkreślił, że „. . . On Najwyższy nie mieszka w kościołach ręką uczynionych . . .” Nawiązując do odrzuconych przez Izrael proroków, Szczepan robił wyrzuty kapłanom: „Ludzie twardego karku i opornych serc i uszu, wy zawsze sprzeciwiacie się Duchowi Świętemu, jak ojcowie wasi, tak i wy! Któregoż z proroków nie prześladowali ojcowie wasi? Pozabijali też tych, którzy przepowiedzieli przyjście Sprawiedliwego, którego wy teraz staliście się zdrajcami i mordercami, Wy, którzy otrzymaliście zakon, jak wam go dali aniołowie, a nie przestrzegaliście go.”

Sanhedryn mógł zasądzić Szczepana, ale nie mogli ustawowo zatwierdzić kary śmierci. Jakkolwiek dali milczącą aprobatę, kiedy jego rozwścieczeni oskarżyciele pochycili go i wywlekli z izby sądowej. Wyrzuciwszy poza miasto kamienowali, a świadkowie złożyli swe szaty u Stóp młodzieńca, znakomitego Faryzeusza Saula z Tarsu, później znanego z jego rzymskiego imienia Paweł. Ukamienowanie było karą za bluźnierstwo. Świadkowie bluźnierstwa winni byli pierwsi rozpocząć kamienowanie. Po nich dopiero inni mogli rzucać kamienie. 5 Mojż. 13:9-11; 17:7. Szczepan był pierwszym Chrześcijańskim męczennikiem. Jego śmierć zapoczątkowała falę prześladowań w Jeruzalemie, która dotknęła Żydów Hellenistycznych zrzeszonych z braćmi, jednak apostołów zwanych Hebrajczykami pozostawiono nietkniętych. W większości, prześladowaniem kierował Saul, młody Faryzeusz, który był świadkiem śmierci Szczepana.

To pierwsze przelanie krwi Chrześcijańskiej, około 36 roku n.e. miało doniosłe konsekwencje i chociaż apostołowie byli zostawieni w spokoju, to życie uczeni Hellenistycznych było w niebezpieczeństwie. Oni Uciekając z życiem, z Jerozolimy, przenieśli się do Judei i Samarii gdzie dalej kontynuowali swoją działalność, głosząc o Królestwie Bożym i Jezusie. Filip, jeden z siedmiu diakonów założył społeczność wierzących w Samarii i później nauczał podróżując wzdłuż Palestyńskiego wybrzeża od Azot do Cezarei. Inni nie wymienieni z imienia Hellenistyczni uczniowie zakładali zbory w Damaszku, Antiochii i Tarsie w Syrii, na wyspie Cypr i w Egipcie. Głosili

swoje posłannictwo i gromadzili wiernych naśladowców Jezusa. Byli znani jako ewangelisci, od Greckiego słowa *euangelistai*, co znaczy „nauczyciele dobrej nowiny.” W każdym mieście, które odwiedzili, to pierwszymi nawróconymi byli przeważnie Żydzi tam mieszkający. W tym czasie miliony Żydów mieszkało poza Palestyną w miastach rozległego Cesarstwa Rzymskiego. Ogólnie te społeczności Żydowskie zwano „Diaspora”, co znaczyło rozproszeni wśród innych narodów. W całości ich liczba prawdopodobnie była równa albo nawet przewyższała liczbę Żydów zamieszkujących w Palestynie. W samej tylko Aleksandrii mieszkało setki tysięcy i mówiono, że w całym Egipcie było milion Żydów.

Okolo tego czasu wydarzyło się najbardziej dramatyczne nawrócenie. W miesiąc po męczeńskiej śmierci Szczepana, Faryzeusz Saul, który z aprobatą patrzył jak tłum rozwścieczonych Żydów, kamienował na śmierć Szczepana, teraz stał się jednym z najbardziej aktywnych przywódców w rozpoczętym prześladowaniu naśladowców nowej wiary. W międzyczasie wiele Hellenistycznych uczniów uciekło z Jeruzalemu i zaczęli głosić w Samarii i w miastach Syrii o Chrystusie. Gdy doszły słuchy, że Chrześcijanie w Damaszku są aktywni wywołało to pewien niepokój wśród Żydowskiej hierarchii w Jerozolimie. Damaszek był bardzo ożywionym centrum handlowym i oni obawiali się, że herezja rozpowszechni się bardzo szybko stamtąd do innych miast. Saul prosił Najwyższego Kapłana, któremu Rzymianie przyznali zarząd nad Żydami w Damaszku, o pozwolenie by mógł pojechać tam i aresztować każdego z naśladowców Jezusa i sprowadzić ich do Jerozolimy na proces sądowy.

To była daleka podróż okolo 240 kilometrów i Saul podróżował z karawaną, częściowo na nogach, częściowo na osle. Gdy karawana zbliżała się do Damaszku, Otrzymał widzenie, które go zmieniło: *„oślniła go nagle światłość z nieba, A gdy padł na ziemię, usłyszał głos mówiący do niego: Saulu, Saulu, czemu mnie prześladujesz? I rzekł; Kto jesteś, Panie? A On: Ja jestem Jezus, którego ty prześladujesz; Ale powstań i idź do miasta, tam ci powiedzą, co masz czynić. A mężowie, którzy z nim byli w drodze, stanęli oniemieli, głos, bowiem słyszeli, ale nikogo nie widzieli. I podniósł się Saul z ziemi, lecz gdy otworzył oczy swoje, nic nie widział; wiodąc go tedy za rękę, zaprowadzili go do Damaszku. I przez trzy dni nie widział i nie jadł, i nie pił.”* Trzeciego dnia przyszedł do niego jeden z nawróconych chrześcijan Ananiasz, i zgodnie z wcześniejszą wizją położył na nim ręce i powiedział: *Saulu, bracie, Pan Jezus, co ukazał ci się na drodze, którą szedłeś, przysłał mnie, abys przejrzał i został napełniony Duchem Świętym.* Paweł (takie przyjął imię) znów widział: I został ochrzczony. *A gdy go nakarmiono, odzyskał siły.*

Zaledwie po kilku dniach ku zdziwieniu Hellenistycznych Chrześcijan zaczął głosić Jezusa, że On jest Synem Bożym. Przed nawróceniem Paweł, zdecydowanie przeciwstawiał się wierze w Chrystusa, potem z wielkim poświęceniem zaangażował się w głoszenie Ewangelii. Uważał, że został wybrany przez Boga do konkretnego zadania – zostania apostołem pogan. Paweł był dobrze przysposobiony do wy tłumaczenia Jezusowego przesłania, które miało swoje korzenie w Żydowskim Prawie Zakonu – i uczynić to przesłanie powszechnym wezwaniem. Paweł przewodził i koordynował posługę wielu osób. W Dziejach Apostolskich i napisanych przez niego listach wymienionych jest w związku z jego osobą ponad sto imion. Blisko współpracował z Barnabą, Apollosem i Sylasem, przez długie lata z przerwami pomagał mu też Marek. Odbył cztery heroiczne podróże po krajach Wschodu. Podczas 30 lat pomiędzy jego nawróceniem i jego męczeńską śmiercią w Rzymie

apostoł Paweł i jego współpracownicy założyli Zbory Chrześcijańskie w 20 miastach Cesarstwa Rzymskiego. Ten wysiłek pomógł Chrześcijaństwu stać się, w przeciągu kilku dziesięcioleci od ukrzyżowania Pana Jezusa, w pełni ustanowioną jako najbardziej żywotną i przekonującą religią czasu. Tymi rozmyślaniami kończymy dzisiejszy wieczór i prosimy słuchać nas ponownie w sobotę 25 grudnia o tej samej porze. Czekamy na telefony pod numerem 9415-1923, podajemy również naszą stronę internetową www.polishbiblestudents.com - Dobranoc Państwu